

ת"פ 29984-2016 - מדינת ישראל, המאשימה נגד מוחמד זועבי, הנאשם

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
ת"פ 29984-2016 מדינת ישראל נ' זועבי(עוצר)

בפני כבוד השופט יואל עדן
בעניין: מדינת ישראל - המאשימה
באמציאות ב"כ עוז אדווה ויצגן - פמ"ז

נגד
מוחמד זועבי (עוצר) - הנאשם
באמציאות ב"כ עוז אדffi מסלחה

זכור דין

האישום

1. הנשם הורשע, לאחר שמייעת ראיות, בעבורות של קשירת קשר לפשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 ("החוק"), עבירות נשק (החזקת נשק) לפי סעיף 144(א) לחוק, עבירות נשק (הובלת נשק) לפי סעיף 144(ב) לחוק, עבירות נשק (עסקה בנשק) לפי סעיף 144(ב2) לחוק, והסתיעות ברכב לביצוע פשע לפי סעיף 43 לפיקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א - 1961.

הנשם הורשע בכל המiosis לו בכתב האישום, העובדות וכל הנסיבות פורטו בהרחבה במסגרת הכרעת הדין, ולהלן עיקרי כתב האישום בו הורשע הנאשם.

בבסיס זה"ל הנמצא בוגב, קיימ מתחם של בונקרים געולים המכילים אמצעי לחימה, כאשר הבסיס ומתחם הבונקרים מאובטחים ע"י סיורים, עמדת שמירה ועוד. בownikר נשוא כתוב האישום, אוחסנו סוגים רבים של אמצעי לחימה וביניהם לבנות חבלה, רימוני רסס, מטולים משוגרי כתף ("טייל לאו"), וגם מטול מפץ ("טייל מטאור") המסוגל לחדור פלדת שרירן ובטון מצוין.

בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, במהלך חודש אפריל 2016, אבטחו את הבסיס ואת הownikר חיילים בפיקודו של סרן שADI בשיר ("שADI"), כאשר עוזי זועבי ("עדי") שימש כנהגו של שADI. הנאשם הוא אביו של עדי.

לפני 29.4.2016, קשוו הנאשם, שADI, עדי ואחרים שהזוהום אינה ידועה, קשר, לגנוב אמל"ח מהבסיס ולהעבירו לאחררים תמורה סכום כסף גדול.

בתאריך 29.4.2017 הגיעו שADI ועדי לבונקר, פרצו אותו והוציאו ממנו ארגזי מטען שהכילו 77 רימוני רסס, 13 טילי

עמוד 1

לאו, ואת טיל המטאור (כל אלו להלן: "האמל"ח"), העמיסו את האמל"ח לרכב צבאי, סגרו את דלת הבונקר וסידרו את המנוול ואת השrustת, כך שיראה כאילו הbonker נעל.

באותה עת, במקביל, במסגרת הקשר ולשם קידומו, נסע הנאשם מצפון לדרום, בכביש 6, ברכב מסווג פולקסווגן ג'טה, השיר לו ורשום על שם בני משפחתו, עם אחרים ברכב נוספים, על מנת להיפגש עם שادي ועדי ולקחת מהם את האמל"ח.

השנתיים עצרו את הרכב במתוחם ליד מחלף בית קמה, ושם נפגשו עם הנאשם ואחרים. הנאשם, שADI ועדי פרקו את האמל"ח מהרכב המשחררי והעמיסו אותו לרכב הג'טה. שADI ועדי חזרו לבסיס.

ה הנאשם נסע חזרה לכיוון צפון, עם האחרים, כשהאмел"ח ברכב הג'טה, על מנת להעבירו לאחרים, ומסר את האמל"ח לאדם שהזותו אינה ידועה למאשימה, ובמסגרת הקשר חילקו הנאשם, שADI ועדי ביניהם את התמורה אותה קיבלו עבור האמל"ח.

2. כאמור בהכרעת הדיון, עובדות כתוב האישום הוכחו בפני באופן מלא, ובמשמעותו אלו היה הנאשם שותף לקשר לפועל, והוא התפרצויות לבונקר וగנבה של אמל"ח, הוצאה נשק מרשות הצבא, וסחר באמל"ח, היה שותף להחזקת אמל"ח והובילתו, עסקה באמל"ח שיש בה מסירת החזקה באמל"ח נפי' לאחר, ועשה שימוש ברכב לשם ביצוע עבירה.

ראיות וטייעונים לעונש

3. במסגרת הריאות לעונש הוגש מטעם המאשימה עברו הפלילי של הנאשם (טע/1). בטיעונים לעונש הוגש ע"י המאשימה שני גזרי דין של המעורבים בפרשה - סגן שADI באשר ועדי זועבי (בן של הנאשם), אשר מהם עולה כי על שADI באשר הוטלו 107 חודשים מאסר, במסגרת הסדר טיעון לעונש, ועל עדי זועבי אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות, הוטלו 150 חודשים מאסר.

טייעוני ב"כ המאשימה

4. ב"כ המאשימה טענה כי מדובר באחת מהפרשנות החמורים שהובאו בפני בית המשפט לאחרונה, הכוללת פריצה לבונקר חירום צבאי, הוצאה אמל"ח בהיקף גדול לרבות טיל מסוכן ביותר, כאשר שאר המעורבים בפרשה נידונו למאסרים של 9 שנים ו-5.12 שנים ועונשים נוספים.

נטען כי הנאשם היה העברין הבכיר מבין שותפי הקשר, כאשר מדובר למי שלחובתו עבר פלילי עשיר ואפ' ספציפי בעבירות נשק, אשר בעבר ריצה מאסרים, ומדובר למי אשר מכיר היטב את המשטרה ומכיר אירועים פליליים בהם נערך מ"מ בנוגע להסגרת אמל"ח, וזאת בניגוד לשני השותפים לעבירה שניהם נעדרו עבר פלילי, וה הנאשם היה בעל היכולות והקשרים להעביר את האמל"ח לגורם שלישי, כאשר הוא השתמש בשליטה בנשך כקלף מיקוח.

עוד נטען כי גם שמדובר באירוע עברייני אחד, הרי שככל אחד מאמצעי הלחימה שנגנבו יכול היה להביא לנזק הרסני וסכנה גדולה לביטחון הציבור, ובמעשיו פגע הנאשם בערכיהם המוגנים של ביטחון המדינה וביטחון הציבור, והפנתה לע"פ 7/5833 חורי נ' מדינת ישראל (18.11.2007).

עוד נטען כי העבירות בוצעו בתכנון מוקפם ובתועזה רבה, ואין נפקה מינה לכך שהנשך הוצא פיזית ע"י שותפים אחרים שהיו אמונים על שמרתו, וכי כמות הנשך שנגנבה היא אדירה, ואף זהו המקירה הראשון שבו נגנבו אמל"ח ברמת סיכון כה גבוהה, וניתן להניח כי ככל שהאמל"ח היה מגיע לידיים עבריניות היו אבידות רבות בנפש, כאשר יש לזכור כי לא כל האמל"ח אוטר בפיצוץ ומשן הסכנה לשלום הציבור וביתחונו עודנה קיימת.

ב"כ המאשימה סבורה כי מתחם העונש ההולם במקירה זה נע בין 12-18 שנות מאסר, ונטען כי עונשו של הנאשם צריך להיות בקצחו העליון של המתחם, והפנתה לפסיקה מטעמה לרבות פסיקה במרקם מקרים יותר עם עבירות בודדות, ונטען כי בעניינו מדובר בהיקף ובסוג אמל"ח חמוץ יותר ועל כן יש ללמידה מקל וחומר מהפסיקה שהוגשה, ויש להזכיר בעונשו גם ביחס לשאר השותפים לעבירה נוכח חלקו העיקרי של הנאשם וכן עבורי הפלילי העשיר במרקם דומים, ויש להשים עליו לרבות המאסר גם קנס גבוה וכן המאשימה עומדת על חילופ רכבו אשר נתפס.

טייעוני ב"כ הנאשם

5. ב"כ הנאשם טען כי מדובר בהרשעה במעשה אחד, ואין מדובר בריבוי מקרים בהתאם לסעיף 113, וכי ישנה חשיבות לאמור לאור הוראת סעיף 186 לחס"פ, הקובע כי ניתן להרשיء בשורת עבירות הנובעות מעשה אחד אך אין לגוזר את הדין יותר מפעם אחת בגין העבירה החמורה בשורת העבירות, ועל כן ב"כ הנאשם מביע תמייהה למתחם העונש התבקש ע"י המאשימה שכן הוא חורג, לטענתו, מהעונש המקסימלי.

עוד נטען כי יש לשים לב למה שהוכח בהכרעת הדין, ולא ניתן כתעת בעקבות הטעונים לעונש להעלות אמרות בדבר ניצולם של שאר השותפים וכן להעלות השערות ביחס לחלקו הדומיננטי של הנאשם, כאשר עובדות כתוב האישום מלמדות כי חלקו של הנאשם החל רק לאחר שלב העמסת הנשך. עוד נטען כי על בית המשפט לעזרו השוואה נכונה בין חלקו של הנאשם וחלקו של שадי הקצין, כאשר התביעה הצבאית ייחסה לשадי את הדומיננטיות בפרשה זו.

עוד נטען כי אין לייחס לנאם מעשים של סחר בנשך, שכן ב"כ המאשימה טוענת כי הנאשם שילם לשאדיו, אולם אין כל ממצא בדבר סחר בנשך מטעם הנאשם.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה מטעמו וטען כי מתחם העונש שהתבקש ע"י המאשימה אינו הולם ואין עולה מהפסיקה הנוגגת במרקם דומים והעונש המקסימלי שהוטל לרבות על סוחרי נשך הגיע ל-50 חודשים מאסר.

עוד נטען כי ביחס להרשעותיו הקודמות של הנאשם מדובר בעבירות ישנות אשר האחרונה בהן לפני 8 שנים, ועבירתה הנשך הייתה בשנת 99 דהיינו לפני 18 שנים, ומדובר בבעל משפחה המונה 9 נפשות ויש להימנע מהטלת סנקציה כלכלית בעיקר בשל רוחם כלכלי.

ה הנאשם אמר כי הוא חי מפשע ונעשה לו עול גדול בפרשה זו.

הערכים המוגנים ומתחם העונש ההולם

6. הנאשם ביצע שורת עבירות חמורות ביותר, ובמעשיו פגע באינטרסים המוגנים שהם בטחון המדינה ובטחון הציבור, פגעה שהוא ברף גבוה, בנסיבות המקירה.

הנאשם נטל חלק מהותי ומרכזי בפרשה חמורה, הכוונה קשירת קשר עם גורמים בעלי יכולת גישה לבונקר צבאי, גניבת אמל"ח בכמות גדולה ומסוג מסוון ביותר אשר מקים פוטנציאלי של ממש לפגיעה באזרחים ובביטחון המדינה, חשש שאף קיים עוד היום כאשר לא אותר מלא האמל"ח הגנוב.

הפוטנציאלי החמור הגלום בעבירותו אל, להביא לפגיעה בנפש, ולפגיעה בביטחון המדינה, יש בו כדי לחיב עונשה הולמת וחמורה, ובית המשפט העליון שב ומציין כי יש להחמיר בעונשה בהן.

בע"פ 1332/04 מדינת ישראל נ' פס, פ"ד נח(5) 541, בעמ' 545 נפק:

"גמ' אם נכון הדבר כי עד כה רמת העונשה בעבירות של החזקת נשק אינה גבוהה, הרי שהמציאות השוררת בארץ - זמיןותו של נשק חם ורב עצמה שיש עמו פוטנציאלי להסלת האלים העברית והאידאולוגית כאחד - מחייבת מתן ביתוי עונשי הולם והחמרה ברמת העונשה".

הנאשם הורשע במספר עבירות נשק, מהן עולה חומרה יתרה בשל הנועחות ביצוע העבירות, היקפו של האמל"ח שנגנבו וסוגו. ביחס לסוג האמל"ח אפנה כאמור בהכרעת הדיין ולמשמעות של טיל המטאור, בנוסף לחומרה של ביצוע העבירות, גם ביחס לאמל"ח הנוסף.

כפי שעה מהעדויות שבאו בפני בשלב שמיית הראיות, טיל המטאור אשר נגנבו, הינו אמל"ח בעל חשיבות ביטחונית, והוגדר כ"שובר שוויון". הוסף על כר 77 רימוני רסס 1 - 13 טילי לאו, והמסקנה הינה כי מדובר בגניבת אמל"ח מסווג, איוכות וחשיבות, רבים.

היקף הפעולות חמור ביותר, הנسبות הקשורות בתעוזה של ביצוע הגניבה ע"י האחרים, בקשר שנקשר בין כולם, בתכנון המדוקדק, ובהגעה מקומות שונים למקום האיסוף, והחבות האמל"ח במקום אחר, כל אלו מעלים תמונה של תכנון וביצוע תכנית פלילית רחבה היקף, רבת מבצעים, ובעל חומרה יתרה.

התכנית העבריתנית, והוצאה אל הפועל כאמור, משמעותה פוטנציאלי גדול לסיכון הציבור וביטחון המדינה, סיכון שעד כה קיים, שכן אירע פיצוץ במקוםஇיחסו חלק מהאмел"ח. חלק מהאмел"ח התפוצץ, רק חלק אחד, וחילק נוסף עודנו בידיים לא מורות להחזקתו, ועודנו מסכן את הציבור.

7. עבירות הנשק בכלל, ואלו שהנאשם הורשע בהן בפרט, חמורות ביותר, יש בהן כדי לפגוע בביטחון הציבור ובביטחון המדינה, להקים מסוכנות רבה, וקיימת חשיבות להרעתה אשר יש ליצור בעונשה בעבירות אלו.

ברע"פ 9112/11 פלוני נ' מדינת ישראל (31.12.2012), נפק:

עמוד 4

"מכירת כל נשק [...] מסכנת יותר את הציבור מאשר קנייתם" (ע"פ 11/11 1121 אחולאי נ' מדינת ישראל 23.11.2011), ואין ספק כי פוטנציאל הנזק שיש המלאה את הסיכון האמור ציריך לקבל ביטוי בעונש הנגזר על החוטא בביצוע העבירות האמורות".

בית המשפט מפנה לדברים אשר נפסקו בע"פ 11/11 1121 אחולאי נ' מדינת ישראל (23.11.2011), והגמ שעסק בעבירות סחר בנשק, הרי שהדברים יפים לעניינו:

"סחר בנשק הוא תופעה מסוכנת, במיוחד בימינו אלה. הניסיון מלמד שנשק אשר מקורו מפוקפק, לאחר שהוא יצא מיד מהחזק בו, מוצא את דרכו לידיים עברייןויות או למפגעים למיניהם, והרי אלה גם אלה כבר הוכחו כי אין הם מהססים להשתמש בו גם במקומות סואנים, וגם כאשר ברור להם כי עלולים להיפגע מהיר אנשיים תמים שנקלעו לזרה בדרך מקרה. לפיכך, התרענו בעבר ונחזר ונתריע גם הפעם, כי ככל החוטא בעבירות מסווג זה עלול להידרש לשלם מחיר יקר, ואף באובדן חיותו לתקופה ממושכת" (ע"פ 5833/07 ח'ורי נ' מדינת ישראל ([פורסמו ב公报], 18.11.2007))."

הדברים מקבלים משנה תוקף ומשנה חמורה בעניינו לאור טיבו של האמל"ח, והיקפו.

8. המאשימה עותרת למתחם עונש הולם (מתחם אחד כולל) הנע בין 12-18 שנות מאסר, וב"כ הנאשם טוען כי המתחם המבוקש חורג לחומרה, ואני עולה בקנה אחד עם תקרת העונישה בעבירות בהן הורשע הנאשם. כל צד טען טיעוני והפנה לפסיקה מטעהו.

להלן אפנה לפסיקה בעבירות נשק. מובן כי כל מקרה ונסיבותו, יש לבחן את הנسبות בהתאם לעניינו.

אולם תחילה לטענות ב"כ הנאשם ביחס לעונש המקסימלי שניתן להטיל - בעניין זה אין לקבל את טענות ב"כ הנאשם. אין מדובר בהחלת סעיף 186 לחוק העונשין, שכן אין מדובר במעשה אחד, אשר הנאשם ביצע, ואשר בגינו הורשע בעבירות המפורחות בהכרעת הדיין.

ה הנאשם ביצע מספר מעשים, הכל כמפורט בהכרעת הדיין. מעשייו השונים המפורטים שם, מקימים את העבירות כולם, כל אחת בגין מעשה אחר. לא אחזור על האמור בהכרעת הדיין. אפנה אך לקביעות כי הנאשם קשר קשור, קיבל לרשותו אמל"ח, הוביל את האמל"ח, שילם תמורתו בשלוש הזדמנויות, והאמל"ח אוחשן במקום אשר בו אירע הפיצוץ. כל אלו מקימים באופן עצמאי ונפרד את העבירות, ולפיכך העונישה המקסימלית האפשרית, עולה גם על הרף הגבוה של הנאשם לו עותרת המאשימה.

אשר לטענות שהועלו, על אי התקיימות יסודות אחת העבירות - אינו בהכרעת הדיין, ואני מוצא מקום להוסיף ולהתייחס לכך בגזר הדיין. הכרעת הדיין מפרטת את אשר בוצע ע"י הנאשם, ומעשייו מקימים את כל יסודות העבירות בהן הורשע, כפי שנקבע.

עוד יש להוסיף, ביחס לחלקו של הנאשם, כי מחד אכן לא קיימת קביעה בהכרעת הדיון כי הוא העבירין הבכיר מבין כל השותפים לביצוע המעשים בפרשה זו. מנגד, מהעובדות עולה כי חלקו מרכז, לפחות חלקם של האחרים, אשר ביצעו את הగיבנה בפועל והביאו את האמל"ח אליו, והוא קשר עימם תחילת קשר, קיבל מהם את האמל"ח, והמשיך ביצוע הפעולות של הובילתו ואיחסונו לאחר מכן.

מדובר בקשר שנקשר, תכנון שתוכנן, וביצוע בתועזה רבה, הן על ידי האחרים והן ע"י הנאשם עצמו.

להלן פסיקה בעבירות דומות, אשר מطبع הדברים יש לאבחן אל מול הנسبות בענייננו.

בע"פ 6542/11 **מוקטראן נ' מדינת ישראל** (25.2.2013) - הנאים הודיעו בעבירות נשק לרבות סחר בנשק, והוטלו עליהם עונשים של 7 ו-5 שנות מאסר (כאשר המאשמה הגבילה עצמה לرف עליון של 8.5 ו-6.5), ובית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע כי העונשים שהוטלו ביחס לעבירות הימם מקרים חרף העובדה כי מדובר באנשים צעירים ולא עבר פלילי.

בע"פ 7268/11 **גרבאו נ' מדינת ישראל** (8.8.2012) - המערער הורשע בעבירות נשק, לאחר שקשר קשר עם חייל צה"ל לקבלת כלי נשק - 10 רובי 16-M, מקלע מאג ומטול רימונים ומכר אותם, והוטלו עליו 80 חודשים מאסר, כאשר מדובר באדם צעיר ולא עבר פלילי. הערעור נדחה.

בע"פ 6074/93 **כץ ואח' נ' מדינת ישראל** (17.4.1994) - המערערים, אב ובנו, הורשעו בעבירות נשק לאחר שנגנו מבונקר צבאי ארגי פעולה ובهما 24 רימוני רסס, והאב גנב גם רובה 16-M ושתי מחסניות עם כדורים. הם הורשעו בחזקת ונשיות נשק, והבן גם בעבירות של שיבוש ראיות, מסירת ידיעות ושיבוש הליכי משפט, והוטל עונש של 8.5 שנים מאסר על האב ו-4 שנים על הבן. הערעור נדחה.

בע"פ 2606/13 **מוחמד חוסני נ' מדינת ישראל** (2.2.2014) - הורשע המערער במסגרת 3 אישומים בעבירות של החזקת נשק (2 עבירות), סחר בנשק (2 עבירות), נשיאת והובלה נשק וסיווע לסחר בנשק, בכך שנשא וסחר בשתי מחסניות של מקלע M16, ובאקדח עם מחסנית ותחמושת, וסייע לסחר בקשר לאקדח ו-8 כדורים. מקרה זה הינו פחת בחומרתו מהמקרה ומהנסיבות בעניינו באופן משמעותי, ונגזרו בו 45 חודשים מאסר, מאסר מותנה וכנס של 50,000 ל"נ, כאשר הנאשם בעל עבר פלילי הכלל עבירה אחת מגיל 16. לציין כי בית המשפט המחויז קבע מתחמי עינוי בעבירה של סחר, הן סחר בנשק והן סחר בתחמושת, בין 7-3 שנים מאסר, ומתחם עינויו לסיווע בסחר הנע בין 5-1.5 שנים מאסר. הערעור נדחה ונקבע כי:

"דין הערעור להידחות, ונקיים ונזכיר כי אין דרך של ערצת ערעור להטער בגביה העונש אלא במקרים חריגים של סטייה מרמת העינוי ומידיניות העינוי, והמקרה שבפנינו אינו נופל בגדר מקרים אלה.... מכתב האישום עולה כי למערער יש נגימות לכלי נשק, ושלושת האישומים מכלול מעמידים על כך שאין מדובר במעידה חד פעמית."

בית משפט זה חזר והדגיש בשנים האחרונות כי יש להחמיר בענישה בעבירות כגון דא, משיקולי הרתעה וגמר, נוכח הזמן המדאינה של כל'Neill נשך במחוזינו, והחשש כי אלו יושמשו בסופו של יום גורמים פליליים ועוניים (ראו, לדוגמה ע"פ 13/13 חטן נ' מדינת ישראל, בפסקה 12 (5.6.2013); ע"פ 6985/12 מלא נפאה נ' מדינת ישראל (4.12.2011)). כפי ישראל (17.3.2013) וע"פ 2251/11 נפצע נ' מדינת ישראל (4.12.2011)). וכי שעולה מפסק דין של בית משפט קמא, הוא ללחח בחשבו את השיקולים השונים הקיימים לעניין, לרבות שיקולי הקולא אותם העלה ב"כ המערער בפנינו, והונש שהוחשת על המערער אינו חורג מרף הענישה באופן המצדיק התערבות ערצתה הערעו. "

בע"פ 4/04 11475 מדינת ישראל נ' **חאלד סוארה** (7.11.2005) המשיבים הורשו בשני אישומים בעבירות של קשרת קשר לפועל, יבוא נשך ונשיאות נשך, כך שקשרו קשר להבריח כל'Neill נשך מצרים, ונפגשו עם אחרים למצרים ושם נמצאו 55 רובי קלצ'ינקוב, 35 מחסניות, מטול 3 , RPG RPG רקטות, ציוד אופטי ו-10 קתות רובים, והעבירה אמל"ח זה לישראל. בהמ"ש המחויז גזר על המשיבים 6 שנות מאסר בפועל ו-18 חודשים מאסר על תנאי. בהמ"ש העליון מצא לנכון להטות בענישה, גזר על המשיבים מאסר של 10 שנים, וקבע כי:

"עבירות הנשך בהן הורשו המשיבים הן עבירות חמורות ביותר. על העונש המוטל בגין להיות חמוץ אף הוא, כדי לשקוף רמה גבוהה של הרתעה (השוו: ע"פ 03/03 4831/98 טאהא נ' מדינת ישראל (לא פורסם); ע"פ 4609/98 טאהא נ' מדינת ישראל (לא פורסם)). הדברים נכונים ביותר שעת הזו. השימוש ההולך וגובר בחצי האי סיני כתוב להברחות נשך לשטחי ישראל והרשויות הפלשתינית, והחשש המידי והוואדי שנשך זה יביא לשפיקות דמים, מצריים עונייה מחרימה. "היום, במצב בו נמצאת מדינת ישראל, טמונה בעבירות של שחיר בנשך ויבוא נשך לאرض סכנת חיים של ממש, ונראה כי סכנה זו רק מחרימה והולכת" (גזר דין של בית המשפט המחויז). "מניעת הברחות אלה...יש בה, בבירור, כדי לסתול عشرות ואף מאות פיגועים בעתיד, ותחסוך שפיקות דמים בקרב הישראלים והפלסטינים" (ת.פ. (ב"ש) 8076/04 מדינת ישראל נ' בניית (לא פורסם)).. מדבר בכל'Neill נשך אשר הסכנה המוחשית הקרויה לוודאות (אם לא וודאות, לחלוטין) הטמונה בהם, כי יעדם הוא לידי גורמים עוניים שיستخدمו בהם לביצוע הריג וטרור נגד אזרחיה המדינה ותושביה - הינה ניבעת וגוליה, בעלייל" (ת.פ. (ב"ש) 8174/04 מדינת ישראל נ' מונהא (לא פורסם)). בתביב הברחות זה, חוליה חיונית תושבי חצי האי סיני, "המצויים בכל נקיון וrgb אדמה ברחבי סיני", חוליה חיונית בשרשראת (ת.פ. (ב"ש) מדינת ישראל נ' אלחוסה (לא פורסם)). גם כשהם משמשים בלבדם בלבד, סיועם הכרחי להברחות הנשך מצרים. עונשה ממשית על עברייןיהם אלו עשויה לעצור את קיומו של נתיב הברחות זה.... מעשייהם - יהיו מניעיהם אשר יהיו - מחיבים עונייה מחרימה. יש להטיל בוגנים רמת עונייה אשר יהיה בה כדי להרתיע את המשיבים ושכמתם ממיעוטים דומים בעתיד. אשר על כן, אנו מקבלים את הערעור ועלים את עונשם באופן משמעותי. בקביעת העונש אנו מתחשבים בנסיבותיהם האישיות כפי שפורטו בגזר הדין ובכך שערצת הערעור אינה מוצה, על פי רוב, את הדין עם הנאשמים. לאור מכלול השיקולים, אנו מחמירים את עונש המאסר בפועל שהוטל על המשיבים וממעמידים אותו על עשר שנות מאסר".

בע"פ 2403/11 **יוסף ابو סעלאק נ' מדינת ישראל** (6.6.2013) מדובר היה במערער אשר הורשע ב - 19 אישומים בעבירות של קשרת קשור לפשע, רכישה, החזקה וסחר של נשק, ובחלוקת מהאישומים בנסיוں בלבד. מדובר היה ברובים, אקדמיים ומשמעות לראית לילה. בית המשפט המחויז גזר על הנאשם 13 שנות מאסר בפועל, והערעור לבית המשפט העליון נדחה תוך שבית המשפט העליון מתייחס, שוב, לחומרה שבUberot סחר בנשך אשר בחילוקם רלוונטיים לעניינו, ובוצרך להחמיר את הענישה בעבירות נשק :

"חומרה רבה גלויה בעבירות סחר בנשך. בית משפט זה התייחס בעבר למגוון הסכנות הרבות הטמונה במסחר בלתי חוקי בנשך בציינו כי: "הניסיונו מלמד שנשך אשר מקורו מפוקפק, לאחר שהוא יצא מיד מהחזקתו בו, מוצא את דרכו לידיהם עבריניות או למפגעים ל민יהם, והרי אלה גם אלה כבר הוכחו כי אין הם ממסטים לשימוש בו גם במקומות סואנים, וגם כאשר ברור להם כי עלולים להיפגע מהירין אנשים תמים שנקלעו לזרה בדרך מקרה. לפיכך, התראנו בעבר ונחזר ונתריע גם הפעם, כי כל החוטא בעבירות מסווג זה עלול להידרש לשלם מחיר יקר, אף באובדן חירותו לתקופה ממושכת" ע"פ 5833/07 ח'ורי נ' מדינת ישראל בפס' 5 [פורסם ב公报] (18.11.2007); וראו גם ע"פ 2251/11 נפאע נ' מדינת ישראל בפס' 5 [פורסם ב公报] (4.12.2011).
נפסק, שיש צורך לנ��וט ברמת ענישה מחמירה ובהעלאת רף הענישה כאשר עסוקין בעבירות נשך. זמיןותו של נשך חם ועוצמתו ההרסנית, מימדייה המדאיים של תופעת הסחר הבלתי חוקי בנשך, הסכנה להסלמת האלים העבריניים וຄלות ביצוע העבירות חמיבים ענישה הולמת ומחמירה. כמובן, הדבר כפוף לנסיבותו הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה (ע"פ 1332/04 מדינת ישראל נ' פס, פ"ד נח(5) 541, 545; עניין נפאע שלעיל, בפס' 5, 7). הסוחר בנשך מונע בדרך כלל משיקולי רוח או שיקולי אידיאולוגיה. בשני המקרים, צו השעה הוא להרטיע בצורה פרטנית וככלית. כמובן שהדברים נכונים ביותר שאת אשר מדובר בעבירות נשך רבות וחוזרות של הנאשם".

מהמובאות דלעיל ניתן ללמוד על החומרה של עבירות נשך מסווג זה, על החומרה של הענישה בהן, ואת הביטוי של החומרה, המסוכנות, והפגיעה בביטחון הציבור והמדינה, המוצאים ביטוי בענישה מחמירה, ובקביעות בדבר הצורך להרתיע, הן הרתעת יחיד והן הרתעת רבים.

הנסיבות במרבית פסקי הדין דלעיל, וגם במסגרת ההחלטה שהוצגה ע"י ב"כ הצדדים, פחותות בחומרתן מהנסיבות של ביצוע העבירות ע"י הנאשם. העבירות אשר ביצע הנאשם עניין בכמות גדולה מאוד שלAML"ח, אמל"ח שהמסוכנות הגדולה בו גבואה ביותר, כולל, כאמור, כמפורט בהכרעת הדין, 77 רימוני רסס, 13 טילי לאו, וטיל מטאור, אשר ממשעוותו, הן מבחינת המסוכנות העולה בהחזקאה שלו ובשימוש בו, והן מהבחינה הביטחונית, הרבה עד מאד, יכולה להראות, כאמור בהכרעת הדין. ככל ALSO יש ליתן ביטוי במסגרת קביעת מתחם העונש הולם. על המתחם לבטא את הנסיבות המסויימות של ביצוע העבירות, במעשהיו של הנאשם.

קביעת המתחם אינה קשורה אר בעבירה כפי נוסחה ועונשה בחוק, אלא, ובעיקר במקרים מסוימים בהן בוצעה, תוכאותיה ומידת חומרתה. למתחם הנקבע היבט אינדיבידואלי הקשור למקרה המקורי הנדון. ר' ע"פ 1323/13 חסן ואח' נ' מ"ו (5.6.2013), המתיחס לצבון האינדיבידואלי אשר העניק המחוקק לשלב עיצוב המתחם.

ונoch נסיבות ביצוע העבירות, ובעיקר כמות וסוג האמל"ח שנגנבו, הרי שעל המתחם לכלול עונש מאסר משמעותי, ולהביא לידי ביטוי את שיקולי ההרתקעה, ולצדם את שיקולי הגםול והמניעה. ביצוע עבירות אלו מחייב עונשה אשר תביא להגנה על הציבור מפני מבצען.

מכל האמור, אני מוצא את מתחם העונש ההולם, בגין העבירות אשר בוצעו על ידי הנאשם, בסיבות ביצוען, כולל מאסר בפועל הנע בין 10 ל - 15 שנים.

בנוסף על העונשה לכלול קנס משמעותי, ופסילה משמעותית.

הנאשם

9. הנאשםolid 1969ולחובתו עבר פלילי הכלול עבירות של נשיאת והובלת נשק שלא כדין, רכישת נשק יצור/יבוא נשק בלי רשות (2001), וUBEIROT NOSFOOT SHL HAZIKHAT SIMIM MASOCNIM SHLA L'ZERICA UZMIM (2004, 2005, 2008), איום (2003, 2005) העלבת עובד ציבור (2003), הפרת הוראה חוקית (2003), תגרה במקום ציבורי (1999), תקיפה הגורמת חבלה של ממש (1999), פצעה או חבלה דזונית שלא כדין (1994), נשיאת סיכון (1994), הפרעה לשוטר ותקיפת שוטר (1990), חבלה או פצעה כשהערין מזוין וחבלה חמורה (1989).

ביחס לנסיבותו האישיות של הנאשם, לא נתענו טיעונים בהרחבה, ומטעוני כי הנאשם עולה כי הנאשם בעל משפחה, המונה תשעה, ונטען כי פרנס את משפחתו בהובלות ומסחר, וניהל אורח חיים נורטטיבי מאז ההרשעה האחרונה שהיתה לפני 8 שנים.

הענישה

10. לא מצאתי כי בעניינו של הנאשם יש לחרוג מתחם העונש ההולם לקולא, ולא הובאו כל נסיבות אשר יכול ויהיה בהן לאפשר זאת. מנגד שקלתי חרגה מהמתחם לחומרה, אולם לאחר בחינת כל המכשול, לרבות עונשת האחרים בפרשה, לא מצאתי מקום לעשות כן.

מעשי של הנאשם וחלקו בפרשה קשה וחמורה זו, של גניבת אמל"ח בכמות וסוג מסוון ביותר, ובעל חשיבות ביטחונית רבה, הם מהחמורים ביותר.

ביחס לעונשת האחרים, יציין כי הענישה בגין הדין של שאדי בשיר היא תוכאת הסדר טיעון, על כל השיקולים במסגרתו, לרבות קבלת אחריות, וביחס לבנו של הנאשם, עדי זועבי, הוא נעדר עבר פלילי.

בנוסף לחומרת מעשיו של הנאשם, כעולה מניסיונות ביצוע העבירות, יש בהתנהלותו, באי קבלת אחריות, ובഫקרת שלום הציבור על ידו גם לאחר מעצרו, כדי להuid על מסוכנותו.

גם לאחר שנלכד, בחר הנאשם שלא לשף פועלה, ושלא לצמצם את הנזקים הקשים שנגרמו ויכל ויגרמו, ואת הסכנה הנובעת מהעברת האמל"ח לידיים זרות, ודאג לאינטרסים אישיים שלו בלבד, תוך ניסיון לצמצום העונש שיוטל עליו.

בעוד הנאשם עצור וידע את הסכנה הגדולה העולה מקיומו של האמל"ח כאמור, בהיקף ומהסוג האמור, אין הוא מוסר את מיקומו, אין הוא חוזר בו מ פעילותו העבריתנית המסוכנת, ומותר את הציבור ואת ביטחונו של הציבור והמדינה, חשופים לסכנה האפשרית ולתוכאה אפשרות הגעת האמל"ח לגורמים אשר יכול ויעשו בו שימוש, או פיצוצו מכל סיבה שהיא.

כל אלו, ובפרט אי קבלת אחריות, לצד אי ביצוע כל פעולה לצמצום הסכנה העולה ממעשי, הינם שיקולים אשר יש להביא במסגרת קביעה הענישה בתוך המתחם. הנאשם אינו מוכן באף שלב לצמצם את הסכנה שיוצר בפעילותו, ואין הוא מוכן להסביר את האמל"ח, אף שמדובר עולה בבירור כי הוא יודע היכן מקומו.

הסיכון לח"י אדם, לביטחון הציבור, ולביטחון המדינה, כל אלו אינם כלל בשיקוליו של הנאשם. הדבר עולה מכך שאף שיכול היה בכל שלב, להביא להסגרת האמל"ח והשבתו, הוא לא עשה כן, והותיר, ועודנו מותיר, את הסכנה בעינה. סכנה אשר בחלוקת התממשה שכן חלק מהאמל"ח התפוץץ, כמפורט בהכרעת הדין, כאמור חלק מהאמל"ח עדין לא אחרת.

אין אצל הנאשם אף לו תחילתה של חרטה, אין כל קבלת אחריות, ואין כל מעשה אשר יכול ויהיה בו לצמצם את הסכנה שיצרה פעילותה העבריתנית.

לנ 각종 אמר עבר פלילי מכבד ורלוונטי. הוא שב ומבצע עבירות נשך.

לאור האמור על הענישה להיות ברף העליון של מתחם העונש הולם.

בנוסף לעונש המאסר, יוטלו מאסר מוותנה, קנס ופסילה.

ביחס ל垦ס, בהינתן ההיבט הכלכלי ביצוע העבירות, הוא צריך להיות משמעותי, ולא הובאו נטונים על מצב כלכלי לא טוב של הנאשם. בנסיבות אלו גם אין מקום לפירשת הקנס.

כך גם הפסילה צריכה להיות משמעותית, לאור השימוש שבוצע ברכב לביצוע העבירות החמורים.

11. לאור כל האמור, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

מאסר - מאסר בפועל לתקופה של 15 שנים. תקופת מאסרו תחשב מיום תחילת מעצרו ה- 18.7.2016.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 24 חודשים. הנאשם ישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור על עבירה נוספת לפיה הורשע, או כל עבירה נשך.

垦ס - קנס בסך 100,000 ש"ח או מאסר למשך 200 ימים תחתיו. הקנס ישולם בתוך 60 יום מיום.

פסילה - פועל את הנאשם מלקביל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 10 שנים, החל מיום שחרורו.

בקשות החילוט

המאשימה עותרת לחילוט הרכב בו ביצע הנאשם חלק מהעבירות בהן הורשע, הרכב מס' רישוי 73-081-57, מסוג פולקסווגן ג'טה.

אין מחלוקת בין הצדדים כי הרכב רשום במשרד הרישוי על שם בתו של הנאשם. עוד אין מחלוקת בין הצדדים כי רישום זה אינו בבחינת רישום קונסטיטטיבי, הקובע את הבעלות.

העידו ביחס לחילוט רعيיתו ובתו של הנאשם, והעולה מעדותן הוא כי רعيיתו של הנאשם נטלה הלואאה לרכישת הרכב קודם, שהוחלף ברכב זה, וכי הרכב למעשה שימוש את המשפחה כולה, לרבות הנאשם.

מהמסמכים והעדויות הללו עולה כי לא רק השימוש ברכב, אלא גם הבעלות בו, הינה למעשה של הנאשם ורعيיתו, והוא נרשם על שם בתם, אולם, בחקירה הנגדית התברר כי רישון נהיגה הוצאה על ידה רק כונה לאחר שנרשם על שמו הרכב.

מטעם הנאשם, כמו גם מטעם הטוענות לזכיות ברכב, רعيיתו ובתו של הנאשם, לא הובאו מסמכים כלשהם הקשורים למימון של הרכישה, למעט תדפיסי בנק מהם ניתן ללמוד על הלואאה, אולם אין כל מסמך אחר אשר יכול לקשר בין הלוואה לבין הרכישה של הרכב, לא הגיוף הקודם ולא הרכב נשוא הבקשה לחילוט.

יחד עם זאת, למורת העדר המסמכים האמורים, אין אינדיקציה לכך שהבעלות הינה של הנאשם בלבד.

אכן, כפי שעולה מהעדויות בעניין זה, מי שביצע בפועל את הרכישה של שני כלי הרכב, הגיוף הקודם והרכב נשוא הבקשה לחילוט, כתחליף לו, הוא הנאשם עצמו, הוא גם אשר מבצע את הטיפול, טסטים, ושאר הפעולות הקשורות בכלים הרכב, ואולם, מכאן אינני מוצא כי עולה קביעה כי הבעלות הינה שלו, ושלו בלבד.

מכל האמור, עולה כי הבעלות ברכב נשוא הבקשה לחילוט הינה בעלות של הנאשם ושל רعيיתו, ומהרישום של הרכב על שם בתם, ניתן, למורת ספקות בעניין זה, לומר כי גם לה חלק בעלות על הרכב.

הבקשה לחילוט הינה מכוח סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח חדש), התשכ"ט - 1969.

אחד משלשות התנאים המצדבים לחילוט חוץ הינו בעלות העבריין בחוץ.

ר' לעניין זה ע"פ 623/78 **סורני נ' מ"י** (25.6.1979).

קיימים שני תנאים נוספים, על כי ניתן לחליט חוץ שנתפס או הגיע לידי המשטרה על פי סעיפים 32 או 33 לפקודה, וכי ההרשות מתיחסת למעשה עבירה שנעשה בחוץ או לגביו.

שני התנאים האחרונים מתקיימים, הרכב נתפס, ומדובר ברכב אשר הרשותה מתיחסת למעשה עבירה שנעשה בו. מדובר ברכב שבאמצעותו הוביל הנאשם את האמל"ח.

ואולם, התנאי הראשון מתקיים בחלקו בלבד, הוайл והנאשם אינו בעלם באופן בלעדי ברכב, אלא שותפים עמו רعيיתו, ולצורך העניין אין שגם בתו.

לפיכך, ככל שיבוצע חילוט, הרוי שיכל הוא להיות מבוצע ביחס לחלקו של הנאשם ברכב, דהיינו שלישי משווין.

ניתן היה להורות על החלטות, ולהורות על חלוקת התמורה בהתאם לחקקים בנסיבות ממופרט לעיל, ואולם, לאחר ששאלתי את הבקשה להחלטה, בהינתן כי יכולה להיות מומומשת לגבי שלישי מהרכב בלבד, ולצד זאת את הענישה המוטלת, הן ברכיב המאסר והן ברכיב הקנס, אני מוצא כי נכון הוא שלא יבוצע חילוט של הרכב, והוא ישב לרשות רعيיתו או בתו של הנאשם.

ההחלטה הינה בעל היבט עונשי, ולפיכך, בהחלטה ביחס להחלטה, לענישה הכלולות המוטלות, יכול יהיה משקל בהחלטה על החלטות.

לענין קיומו של היבט עונשי להחלטה ר' ע"פ 93/1982 **בנק לאומי לישראל בע"מ נ' מ"י ורוני לבוביץ** (19.5.1994).

לפיכך, למורת שמתקדים, ביחס לשלייש שלישי הרכב התנאים להחלטה, אני מוצא, לאור מכלול הענישה, וכן לאור המשמעות של החלטות ביחס לבעלים הנוספים, שלא להורות על החלטות כאמור.

הרכב, מס' רישיון 73-081-57, מסוג פולקסווגן ג'טה המוחזק ע"י המשטרה, יושב לגבי אלהם זועבי ת.ג. 028168391 או לידי הגבי רנד זועבי ת.ג. 314771106.

ניתן היום, ג' חשוון תשע"ח, 23 אוקטובר 2017, במעמד הצדדים.